

Dmitri Zudov - Visions

Esillä on jatkumo teoksia, visioita, jotka liittyvät toisiinsa yhdistämällä samaan tilaan kuvia eri aikojen myyteistä, taruista ja fabuloista. Olen valinnut ilmaisuvälineikseni kuvallisia improvisaatioita ja metaforia kertomaan ajatuksiani. Juoni on ihminen hullun nykytodellisuuden keskellä, voiko tämä maailma olla totta?

Koen, että Troijan sota -taru heijastelee kiehtovasti nykymaailman konfliktien monikerroksellista lähtökohtaa tarussa esiintyvien, ihmisten perimmäisiä tunteita edustavien jumal-allegorioiden myötä. Troijan sota -tarun ydin on nimeltään Pariksen valinta: Troijan prinssi Paris määrättiin ratkaisemaan, ken kolmesta Olympoksen jumalatar-kaunottaresta saisi kultaisen omenan, jossa luki ”Kauneimmalle”. Tämä omena oli eripuraisuuden jumalatar Eriksen tuoma häälahja Thessalian kuningas Peleuksen ja merenjumalatar Thetin pitoihin, joihin Eris oli jätetty kutsumatta. Kultaiselle omenalle piti löytää arvoisensa vastaanottaja ja omakseen sitä havittelivat Olympoksen kolme kauneinta jumalattarta. Kilpailijattaret olivat ylijumala Zeuksen puoliso Hera, tiedon ja sotimisen jumalatar Athene ja rakkauden jumalatar Afrodite. Niinpä Paris joutui mahdottoman tehtävän eteen. Jokainen kolmesta jumalattaresta osaltaan lupasi Parikselle jotakin vastustamatonta omenaa vastaan – Hera maailmanlaajuista vaikutusvaltaa, Athene voittoisaa sotamenestystä ja Afrodite että Parikseen rakastuisi kaunein nainen päällä maan. Parista miellytti eniten Afroditen ehdotus ja hän päätti antaa Afroditelle kultaisen omenan. Tästä suivaantuneina Athene ja Hera päättivät kostaa. Troijan sota syttyi. Väkivahvojen alkukantaisten tunteiden kiehumispisteestä on lähtöisin ihmiskunnan jokainen sota, vaikka nykyihminen verhoakin nämä tunteensa kylmän laskelmoituun toimintaan.

Näen nykyihmisessä ja koko tässä ajassamme vahvana taustana Antiikin tarustojen psykologiset arkkityypit, joita jumaltarustoissa seikkailevat hahmot kukin osaltaan edustavat. Emmekö tunnistakin itsessämme Heran edustamia rohkeutta ja ylpeyttä, Athenen oikeudenmukaisuutta ja toisaalta suoranaista vihaakin, Afroditen rakkautta ja himoa, tai vaikkapa Pandoran edustamaa uteliaisuutta? Tarustojen arkkityypit ovat vieneet perimätietona eteenpäin tietoa ja ymmärrystä ihmisluontoon kuuluvista ristiriitaisista perusluonteenpiirteistä. Ne ovat auttaneet ymmärtämään, kuinka jokainen meistä tasapainottelee elämänvalintojensa äärellä, kuinka meissä ihmisissä samanaikaisesti vallitsevat sekä hyve että pahe. Jumalattaressa nimeltä Ishtar ihmisluonnon dualismi on todella mielenkiintoisesti esillä. Tämä Mesopotamian jumaltarustojen villin energinen päähahmo on sekä seksuaalisuuden että sodankäynnin jumalatar, varhaisimmat merkinnät hänestä ajoittuvat jo nuolenpääkirjoituksella ikuistettuun runouteen pronssikaudella (noin 3000-2000 eaa). Ishtar tanssii, oli tapana todeta kun sota alkoi.

Samat hyveen ja paheen käsitteet kuin Antiikin tarustoissa löytyvät toki myös kristinuskosta, sen opista seitsemästä kuolemansyynistä. Tämä aihe on mielestäni todella ajankohtainen ja sen käsittely taiteessani on laajentanut ja syventänyt käsitystäni ihmisyyden olemuksesta, sekä auttanut hyväksymään perimmäisen olemassaolomme absoluuttisen mysteerin.

Visions-näyttelyni teoksissa on näkyvissä useita vuosituhsia vanhoja symboleja, osa niistä hyvinkin monimerkityksellisiä. Esimerkiksi ylpeyden perisyntin ja sen myötä myös jumalatar Heran symboli on riikinkukko. Peilistä on moneksi – Veritas pitelee sitä totuuden allegoriana, Afroditen kädessä se on narsismin vertauskuva ja Fortunalla peili symboloi ohikiitävää hetkeä, turhamaisuutta sekä kaiken katoavaisuutta. Athenen olkapäällä pöllö edustaa viisautta, mutta kristillisen keskiajan kirjallisuudessa pöllö onkin ollut laiskuuden ja tyhmyyden symboli. Olen tuonut nämä ikivanhat symbolit osaksi taulujeni nykyaikaa heijastelevia visioita, toivon katsojan löytävän niille omassa itsessään resonoivia henkilökohtaisia syvämerkityksiä. Minulle symbolin kautta kuvaaminen on mahdollisuus tavoittaa jotakin jokaiselle hyvin omakohtaisen herkkää. Sellaista, joka suuremmin esille tuotuna pakenisi saavuttamattomiin.

Ihmisyiden perusolemuksessa olennaisena osana on valinnanvapaus, joka periaatetasolla on jokaisella meistä joka hetki joka asiassa. Teosteni myyttiset aiheet ovat minulle luonteva tapa tarkastella nykyihmisen alati vahvistuvaa harhakäsitystään itsestään luomakunnan hallitsijana, sen alkukaltaisten elementtien kesyttäjänä jonka valtavin harppauksin edistynyt tiede ja teknillistyminen mahdollistavat. Leikkiikö nykyihminen jumalaa ja mihin tuo leikki johtaa, kääntääkö se katseemme siitä mikä olisi arvokkaampaa ja kestävämpää? Antiikin jumaltarustoissa on esillä nykyihminen mutta toisaalta myös jo mennyt ihminen, hän joka oli täysin tunteidensa vietävänä ilman laajempaa perspektiiviä. Absurdi nykyaikamme on kaikesta huolimatta kuitenkin yhä rikas ikiaikaisista arvoista. Ennen kaikkea meillä nykyihmisillä on Antiikin ihmistä paremmat mahdollisuudet nähdä kauemmas ja laajemmalle.